19. Międzynarodowy Festiwal Teatralny
Boska Komedia — broszura programowa

JAK KUPIĆ BILET

→ online na stronie
bilety.boskakomedia.pl
od 8 października
o godz. 12:00

→ w kasie Teatru Łaźnia Nowa
(os. Szkolne 25) od wtorku
do piątku w godz. 12:00-
18:00 oraz na 2 godziny przed
wydarzeniami

→ w Centrum Festiwalowym
w Bunkrze Sztuki (pl. Szczepański 3a) w trakcie festiwalu
w godz. 12:00-18:00

Kontakt ws biletów:
bilety@boskakomedia.pl
504 416 796 (12:00-18:00)

19. Międzynarodowy
Festiwal Teatralny
Boska Komedia

19th Divine Comedy
International Theatre
Festival

3 ++++++++++++++++++++++++++++ 20.12.2026

PASAŻ BÁN!

boskakomedia.pl

NO PASARÁN!

Jedno z tych zdań, które historia zamieniła w symbol. Krótkie, bezwarunkowe, niepozostawiające miejsca na negocjacje. „Nie przejdą". Zawołanie obrońców Republiki Hiszpańskiej, związane zawsze z głosem Dolores Ibarruri i obroną Madrytu przed siłami Franco.

Dzisiaj znowu brzmi niepokojąco i aktualnie. Słyszymy je wobec wykluczenia i pogardy. Wobec populizmu, który traci wstyd i coraz chętniej posługuje się przemocą. Wobec wskazywania obcych, budowania murów, instrumentalizacji podstawowych praw, oswajania nas z cierpieniem innych. Wobec świata, w którym to, co jeszcze niedawno wydawało się niewypowiadalne, wypowiadane jest głośno, bez skrępowania, często przy aplauzie.

Fot. Yin Chao

Tutaj odpowiedź wydaje się prosta: *No pasarán*.

Ale prostota tego gestu trochę mnie niepokoi. Tak łatwo zadomowić się w sprzeciwie, tak miło należeć do rodziny wspólnych wartości.

Łatwo nam wskazywać potwora stojącego po drugiej stronie mostu. Znacznie trudniej zapytać, dlaczego w ogóle do tego mostu dotarł.

Czy wszystko, przeciw czemu dzisiaj protestujemy, naprawdę przyszło z zewnątrz? Czy gniew, radykalizacja, nieufność wobec demokracji, odrzucenie liberalnego języka, pojawiły się nagle, niczym historyczny *deus ex machina*? Czy może także my – artyści, inteligencja, liberalne i progresywne elity – powinniśmy zapytać o własne zaniedbania? O samozadowolenie. O język, którym przestaliśmy umieć rozmawiać z częścią społeczeństwa. O progresywizm, który czasem bardziej zainteresowany był własną racją niż rzeczywistością. O tych, których doświadczenia nie zmieściły się w naszej opowieści.

Nie chodzi o symetrię win. Pogarda nie staje się mniej groźna dlatego, że potrafimy opisać jej źródła. Przemoc nie uzyskuje usprawiedliwienia, ponieważ ktoś wcześniej poczuł się niewysłuchany. Ale jeśli kultura ma być przestrzenią wolności, musi mieć odwagę skierować reflektor także na siebie.

Zwłaszcza, że sami doświadczamy dzisiaj kryzysu. Kultura pozostaje na marginesie politycznej wyobraźni. Wciąż traktowana jest jak dekoracja demokracji, a nie jedno z miejsc, w których demokracja uczy się mówić, spierać, rozpoznawać drugiego człowieka. Jakbyśmy zapomnieli, że polityka toczy się nie tylko o ustawy, instytucje i pieniądze. Toczy się również o wyobraźnię. O język. O to, kto i w jaki sposób opowie nam świat.

I dlatego wraca do mnie scena z „Władcy Pierścieni". Gandalf stoi na moście naprzeciw Balroga i mówi: *You shall not pass*. Nie przejdziesz. Zatrzymuje potwora, ale sam spada razem z nim w otchłań. Zwycięstwo nie polega więc na tym, że pozostaje nietknięty. Musi przejść przez ciemność. Dopiero potem powraca jako Gandalf Biały.

Może dzisiaj interesuje mnie właśnie ta druga część tej historii.

Nie tylko jak zatrzymać potwora. Ale kim sami wyjdziemy z tej walki.

Teatr buduje światy, które z definicji są nieprawdziwe. Symulacje. Ciała udające inne ciała, śmierci, po których aktorzy wstają, historie istniejące przez kilka godzin. A jednak coraz częściej mam wrażenie, że właśnie w tej umownej rzeczywistości przechowujemy coś bardziej realnego i istotnego niż w świecie poza teatrem.

Empatię. Wątpliwość. Niezgodę. Prawo do słabości. Zdolność zobaczenia świata oczami drugiego człowieka. Odwagę w miejsce chamstwa i tupetu.

Być może więc *No pasarán* nie oznacza tylko: nie pozwolimy wam przejść. Nie jest tylko wezwaniem do walki, ale długofalowym zobowiązaniem, że nawet jak przejdziecie, nie pozwolimy, żebyście zabrali nam to, kim chcemy być.

Bartosz Szydłowski
Dyrektor Artystyczny Festiwalu

Inferno, czyli nurt konkursowy festiwalu, co roku budzi największe emocje. To spośród spektakli tej sekcji międzynarodowe jury wybierze zdobywcę statuetki Boskiego Komedianta oraz nagród w kategoriach aktorskich, reżyserskich czy scenograficznych. Spektakle wyselekcjonowane do udziału w konkursie to najciekawsze produkcje ubiegłego sezonu – od nowatorskich i adaptacji literatury, przez wysmakowane dzieła z pogranicza teatru i sztuk wizualnych, po eksperymentalne projekty rozszerzające teatr o języki performansu, choreografii i nowych mediów.

W tym roku w Inferno znalazło się trzynaście spektakli twórców i twórczyń należących do różnych pokoleń, reprezentujących różne języki artystyczne i sposoby myślenia o teatrze. Co ich łączy? Autorskie podejście do teatralnego medium, traktowanie go jako narzędzia, które pozwala zrozumieć rzeczywistość i porozumieć się z publicznością. Agata Duda-Gracz, Katarzyna Kalwat, Jędrzej Piaskowski, Katarzyna Minkowska, Klaudia Hartung-Wójciak, Kamil Białaszek, Małgorzata Bogajewska, Piotr Domalewski, Jakub Roszkowski, Weronika Szczawińska, Pamela Leończyk, Michał Nowicki i Katarzyna Chlebny zabiorą Was w różne zakamarki Inferno. Co jest na końcu tej podróży? Boska gala wręczenia nagród.

Zatem – w drogę!

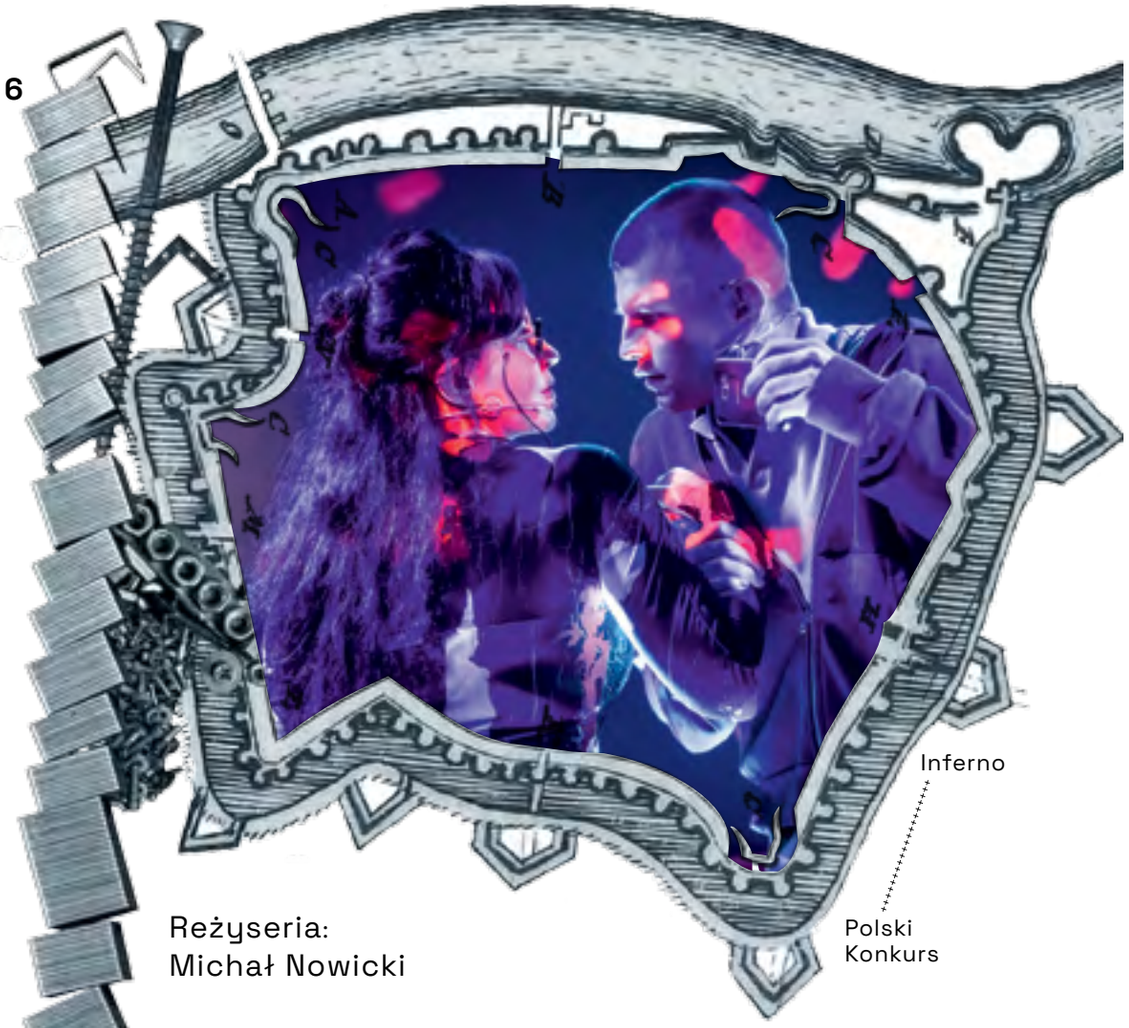

Inferno

Polski
Konkurs

Reżyseria:
Michał Nowicki

AMERICAN BEAUTY – SPROSTOWANIE

Trudno znaleźć osobę, która nie znałaby ikonicznej sceny z *American Beauty* Sama Mendesa, w której główny bohater fantazjuje o kobiecie, wyobrażając sobie jej nagie ciało w świeżych płatkach czerwonych róż. Autor scenariusza Szymon Król oraz reżyser Michał Nowicki postanowili dobrać się do fantazji sprzedawanej nam przez dzieło Mendesa, ale też amerykańską kulturę w ogóle i postawić na nowo – dwadzieścia siedem lat po premierze filmu – pytania o kryzys wieku średniego i wzorce romantycznej miłości, które cały czas kształtują nasze zachowania i oczekiwania – niekoniecznie dając nam przy tym szczęście.

American Beauty – sprostowanie to nie tylko wiwisekcja marzenia o ucieczce od nudnego życia, ale też ponura diagnoza skali wpływu amerykańskiej kultury na naszą wyobraźnię. Czy krach amerykańskiego snu oznacza też porażkę pewnej wizji rozwoju i sukcesu, z którą wiązaliśmy przyszłość naszego społeczeństwa, z zazdrością spoglądającego za ocean? W Barakah powstał spektakl, który, grając w kulturowymi kliszami, chce nam powiedzieć coś ważnego o kondycji współczesnego człowieka i społeczeństwa.

Spektakl dla widzów od 18. roku życia.
W spektaklu wykorzystywane są wyroby tytoniowe oraz produkty zawierające CBD.
Przedstawienie zawiera sceny przemocy, samookaleczania oraz treści dotyczące myśli samobójczych.

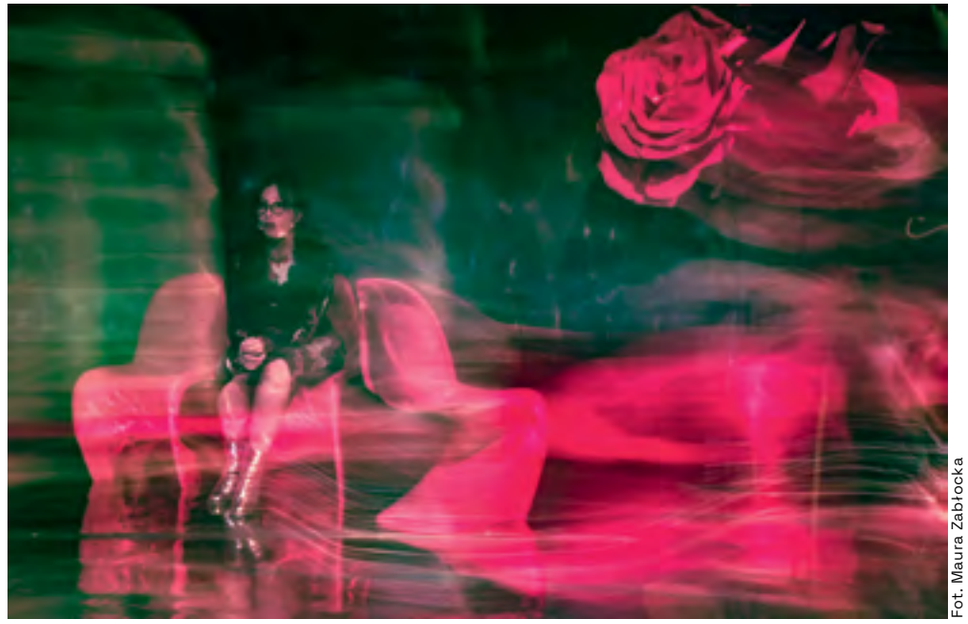

Fot. Maura Zabłocka

Fot. Piotr Kubic x4

Reżyseria, dramaturgia, wideo: **Michał Nowicki**
Scenariusz: **Szymon Król**
Muzyka na żywo: **Piotr Korzeniak, Paweł Stus**
Choreografia: **Martyna Dyląg** Scenografia i kostiumy: **Monika Kufel**
Multimedia: **Yana Maroz**
Projekt graficzny tapety: **Mateusz Matysek**
Obsada: **Michał Bielawski, Michał Kościuk, Monika Kufel, Hubert Woliński, Zuzanna Woźniak, Kaja Zalewska / Weronika Nagawiecka**
Produkcja: **Teatr Barakah w Krakowie**
Premiera: **4 czerwca 2026**
Czas trwania: **105 minut, bez przerwy**

Inferno

Polski
Konkurs

Reżyseria:
Jakub Roszkowski

ANTYGONA

Antygona powstała we współpracy reżysera Jakuba Roszkowskiego z twórcą muzyki Michałem Szlempo i raperem oraz tekściarzem Biszem. To współczesna, musicalowa reinterpretacja jednego z fundamentalnych tekstów kultury europejskiej. Spektakl jest aktualny nie tylko w formie atrakcyjnej szczególnie do młodszej publiczności, dla której musical jest jedną z najważniejszych konwencji scenicznych. Jego tłem jest bratobójcza wojna, która wyniszczyła społeczeństwo i zmusza tych, którzy ocaleli, do ustanowienia nowego porządku. Podstawowym pytaniem, które stawia spektakl, jest to, czy ludzie doświadczeni traumą są w stanie wyjść poza narzucone im podziały – wyznaczyć nowe wartości i zawiesić walkę.

Roszkowski i Bisz postawili sobie za cel przekazanie sensu klasycznego dramatu Sofoklesa poprzez środki, które rezonują ze współczesną wrażliwością i tematami, od których nie możemy się oderwać. Stworzyli spektakl nasycony dynamicznym ruchem (za choreografię odpowiedzialny jest Maćko Prusak) i wyrazisty wizualnie (scenografia Mirka Kaczmarka, znanego z interesującego spojrzenia na klasykę). W *Antygonie* na deskach Teatru Słowackiego po raz pierwszy wystąpiła Dominika Kozłowska – pierwsza w Polsce niesłysząca aktorka zatrudniona na stałe w zespole teatru repertuarowego. Kozłowska wciela się w rolę wróżbity Tejrezjasza, stającego przed trudnym zadaniem przekazania proroctwa tym, którzy zamroczeni pychą i nienawiścią nie chcą go słuchać.

⟶»

Antygona otrzymała nagrodę publiczności za najlepszy spektakl przyznana podczas XXXII Międzynarodowego Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi.

Fot. Joanna Siwiec x5

Autor: **Sofokles / Bisz** Scenariusz, reżyseria: **Jakub Roszkowski** Muzyka: **Michał Szlempo** Teksty piosenek: **Jarosław BISZ Jaruszewski** Scenografia, kostiumy, światło: **Mirek Kaczmarek** Choreografia: **Maćko Prusak** Wideo: **Natan Berkowicz** Przygotowanie wokalne, szkice linii wokalnych: **Zuzanna Skolias-Pakuła** Tłumaczenie PJM podczas prób: **Marzena Kasperska, Michał Koziol, Aneta Uhruska** Inspicjent: **Bartłomiej Oskarbski** Research, produkcja: **Oliwia Kuc** Obsada: **Julia Kazana, Agnieszka Kościelniak, Dominika Kozłowska, Anna Tomaszewska, Wojciech Dolatowski, Rafał Dziwisz, Maciej Jackowski, Grzegorz Łukawski, Daniel Malchar, Sławomir Rokita, Dominik Stroka, Tadeusz Zięba, Wanda Skorny, Karol Kubasiewicz** Produkcja: **Teatr im. J. Słowackiego w Krakowie** Premiera: **16 stycznia 2026** Czas trwania: **85 minut, bez przerwy**

Inferno

Polski
Konkurs

Reżyseria:
Kamil Białaszek

HAMLET

Czy Hamlet jest najsłynniejszym nepo baby europejskiej tradycji literackiej? W wyreżyserowanym w Teatrze Powszechnym *Hamlecie* Kamil Białaszek stawia tezę, że młody książę, zanim pomści ojca, musi uświadomić sobie, że nie jest ofiarą, tylko beneficjentem systemu, w którym funkcjonuje jego rodzina. Czy jego podróż do samopoznania będzie trudna? Jak najbardziej! Czy niejeden trup padnie na tej drodze? O tak.

Hamlet pokazuje, że Białaszek wyrasta na najciekawszego łobuza polskiego teatru. Po nagradzanym spektaklu *Nowy pan Tadeusz, tylko że rapowy* (pokaz na Boskiej Komedii 2025), reżyser sięga po legendarne dzieło, za pomocą którego teatralni twórcy od pokoleń wyrażają swój stosunek do świata i poszukują swojego w nim miejsca. Jaki obraz świata wyłania się z wizji Białaszka? Elsynor to postmodernistyczny śmietnik, ruina relacji, estetyk i wartości rządzona bezwzględnymi prawami kapitalizmu. Ale jednak jest to ruina, na której da się tańczyć i w warszawskim *Hamlecie* nie brak zabawy dramaturgią, formą, kontaktem z publicznością. Twórcom udaje się pogodzić punkową energię, estetykę post-internetu i wypowiedzianą całkowicie serio diagnozę dotyczącą tragiczności losu człowieka uwikłanego w odziedziczony po przodkach system wartości i zepsuty świat. W spektaklu oglądamy między innymi wspaniałe role Antka Sztaby (Hamlet) i Anny Ilczuk (Gertruda), którzy rozszczelniają wizerunki figur z szekspirowskiego uniwersum, nadając im rys współczesny.

⟶»

W przedstawieniu wykorzystywane są głośna muzyka, dym sceniczny i efekt stroboskopowy (światło pulsujące z dużą częstotliwością), pojawia się również dym papierosowy oraz wulgaryzmy.

Fot. Magda Hueckel x4

Przekład: wykorzystano polskie tłumaczenie Hamleta autorstwa **Stanisława Barańczaka** Opracowanie dramaturgiczne, reżyseria: **Kamil Białaszek** Scenografia: **Aleksandra Wasilkowska** Kostiumy: **Sławek Blaszewski** Multimedia: **Michał Mitoraj, Hubert Kozarzewski** Muzyka: **Bartłomiej Gargula (Barto Katt)** Choreografia: **Bartosz Dopytalski** Reżyseria światła: **Jędrzej Jęcikowski** Asystentka reżysera, inspicjentka: **Julia Różańska** Kierowniczki produkcji: **Małgorzata Błasińska, Olga Stefańska** Grafika Bobokoin: **Lucjan Bonawentura Szczęsny** Obsada: **Grzegorz Artman, Mamadou Góo Bâ, Arkadiusz Brykalski, Michał Czachor, Grzegorz Falkowski, Anna Ilczuk, Andrzej Kłak, Mateusz Łasowski, Ewa Skibińska, Natalia Szczypka, Antek Sztaba, Adam Szustak, Wojan Trocki, Olivier Woodcock** Produkcja: **Teatr Powszechny w Warszawie** Premiera: **16 maja 2026** Czas trwania: **200 minut, z przerwą**

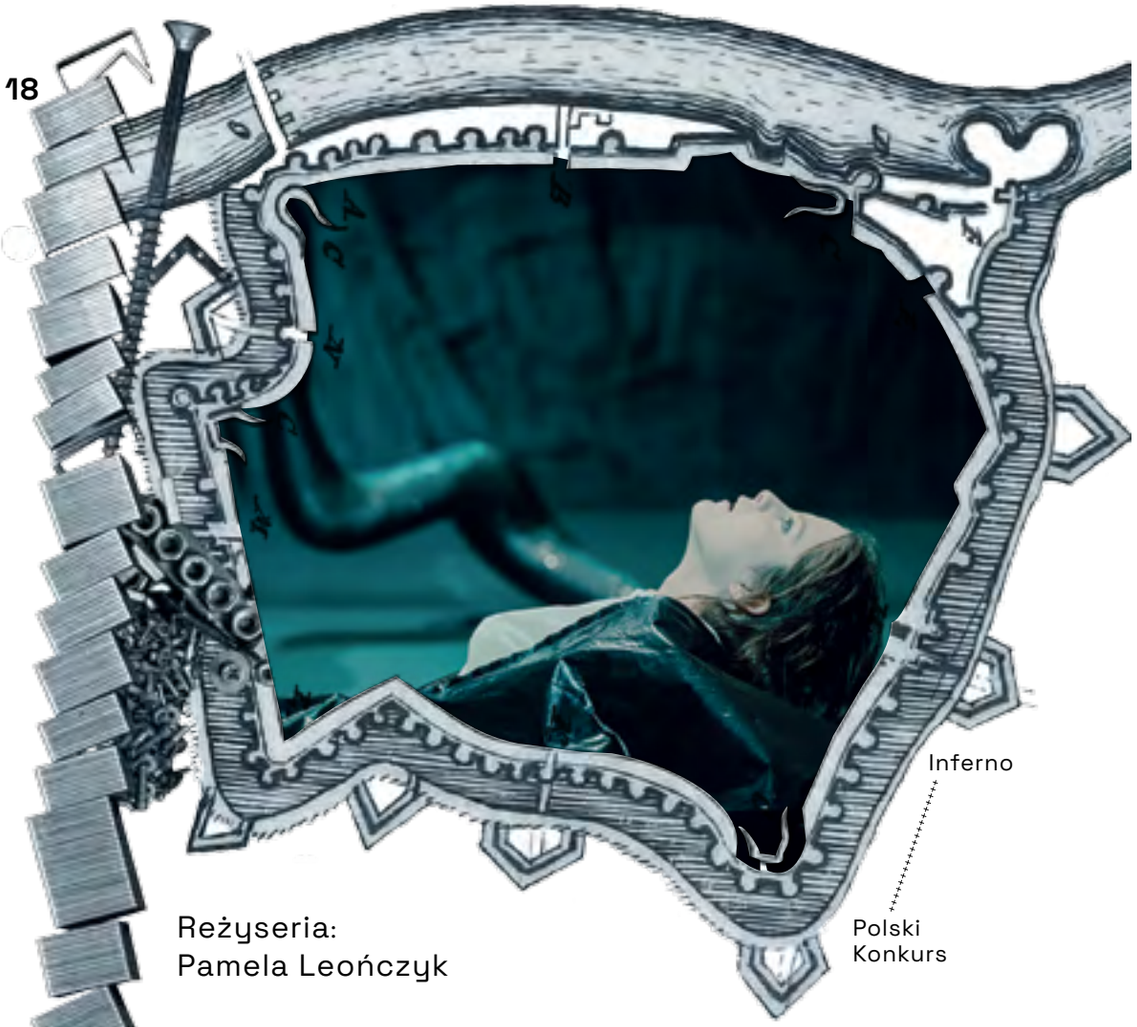

Inferno

Polski
Konkurs

Reżyseria:
Pamela Leończyk

LARWY

Literacki talent i fantazja Agnieszki Szpili od lat drążą zastygłe schematy mówienia o kobiecej seksualności i cielesności. Rok temu na Boskiej Komedii gościliśmy wrocławskie *Heksy* w reżyserii Moniki Pęcikiewicz, które zamiast patriarchalnego reżimu władzy i przemocy oferowały wizję feministycznej utopii wolności i relacyjności. Pamela Leończyk – reżyserka młodego pokolenia, której twórczość została już doceniona między innymi nagrodą Złotego Yoricka na Festiwalu Szekspirowskim w Gdańsku – w krakowskiej Łaźni Nowej sięgnęła po jedno z post-pornograficznych opowiadań Szpili z tomu *Octopussy*. Bohaterki *Larw* poznajemy, kiedy pracują dla tajemniczej instytucji Kokon przy hodowli jedwabników. Opresja i kontrola, którym są poddawane, przestają być jednak oczywiste, kiedy ich ciała zaczynają przechodzić posthumanistyczną metamorfozę i zaczynają w zupełnie inny sposób przeżywać przyjemność i pożądanie. *Larwy* to opowieść o przemocy, z której można się wyzwolić i o pragnieniu, które umożliwia pokonanie wstydu.

Przedstawienie łączy teatr dramatyczny, choreografię, elementy post-opery i muzykę elektroniczną – wyjątkowość procesu, w którym znajdują się bohaterki, zostaje w eksperymentalny sposób przełożona na doświadczenie publiczności. Jej obecność jest zresztą problematyzowana na wiele sposobów. Leończyk, wnosząc do teatru temat seksualności, świadomie łączy go z kwestiami takimi jak świadoma zgoda i pytaniami o transgresję, która nie odbywa się kosztem czyjejś krzywdy.

⟶»

W spektaklu występują sceny erotyczne oraz sceny zawierające nagość, ryzykowne zachowania, przemoc, opisy okaleczeń, wulgarny język. Spektakl porusza tematy retoryki autorytarnej i mowy nienawiści. Przeznaczony wyłącznie dla widzów dorosłych.

W każdym momencie spektaklu można opuścić widownię, a następnie na nią wrócić.

Fot. Karolina Jóźwiak x4

Reżyseria: **Pamela Leończyk** Tekst i konsultacja dramaturgiczna: **Agnieszka Szpila** Adaptacja i dramaturgia: **Daria Sobik** Scenografia i kostiumy: **Magdalena Mucha** Muzyka: **Magdalena Sowul** Reżyseria światła: **Damian Pawella** Choreografia: **Daniel Leżoń** Koordynacja scen intymnych: **Iga Dzięgielewska** Konsultacja scen kinkowych: **Bogumiła buzia gręda** Obsada: **Karolina Adamczyk, Sylwia Boroń, Bogumiła buzia gręda, Agata Jędrzejczak, Matylda Sielska, Łukasz Wójcicki** Inspicjentka: **Jurgita Zaikauskas** Produkcja: **Teatr Łaźnia Nowa w Krakowie** Premiera: **5 czerwca 2026** Czas trwania: **100 minut, bez przerwy**

Inferno

Polski Konkurs

Reżyseria:
Agata Duda-Gracz

MEMLING, CZYLI HISTORIA KOŃCA ŚWIATA

W tym spektaklu arcydzieło malarstwa niderlandzkiego ożywa na oczach publiczności, żeby postawić przed nią fundamentalne pytania o los wspólnoty dotkniętej kryzysem, horyzont jaki daje ludzkiej egzystencji religia, a także rolę i misję artysty. Agata Duda-Gracz, która w swojej praktyce reżyserskiej konsekwentnie korzysta z narzędzi plastyki i historii sztuki, inscenizuje tutaj zachwycające rekonstrukcje malarstwa, ale jej spektakl nie jest po prostu żywym albumem. *Sąd Ostateczny* Hansa Memlinga, jeden z najcenniejszych obrazów w polskich zbiorach, staje się tutaj przyczynkiem do opowiedzenia historii konfliktu postaw między Memlingiem a Hugo van der Goesem – malarzem, który doznał epifanii, w której ukazał mu się koniec świata. Różnice między Memlingiem a van der Goesem dotyczą przede wszystkim tego, w czyjej służbie chcą oni występować jako artyści. Tłem dla opowiedzenia o ich relacji jest pejzaż piętnastowiecznej Europy – targanej plagami i wojnami, oscylującej między religijnym uniesieniem a upadkiem i moralną zgnilizną.

Gdański zespół aktorski, który nie raz został już doceniony przez jury Boskiej Komedii, tym razem pojawi się na scenie w towarzystwie wokalistki i kompozytorki Mai Kleszcz, która razem z Wojtkiem Krzakiem stworzyła do spektaklu muzykę nadającą mu emocjonalną siłę. Duda-Gracz z właściwą sobie maestrią kompozycyjną buduje monumentalne sceny zbiorowe, dla których kontrapunktem są kameralne działania rozgrywane

⟶»

symultanicznie na drugim planie. Znakomitą plastykę sceny dopełniają światła Cezarego Studniaka. *Memling* zachwyci tych, którzy w teatrze poszukują wyrazistej formy artystycznej i mają odwagę zaglądać w mroki historii po to, żeby poszukać odpowiedzi na pytania o kondycję dzisiejszego świata.

W spektaklu występują sceny nagości.

Fot. Natalia Kabanow x6

Scenariusz, reżyseria, scenografia, kostiumy, ruch sceniczny: **Agata Duda-Gracz** Muzyka: **Maja Kleszcz i Wojtek Krzak** Reżyseria światła: **Cezary Studniak** Inspicjentka-suflerka, asystentka reżysera: **Weronika Mathes** Asystenci reżysera: **Magdalena Cygan, Dawid Mik, Marta Sitarz** Obsada: **Dorota Androsz, Maciej Baka, Justyna Bartoszewicz, Małgorzata Brajner, Katarzyna Dałek, Magdalena Gorzelańczyk, Grzegorz Gzyl, Michał Jaros, Maja Kleszcz, Maria Kresa, Wojtek Krzak, Dariusz Majchrzak, Katarzyna Z. Michalska, Marcin Miodek, Janek Napieralski, Marzena Nieczuja-Urbańska, Grzegorz Otrębski, Paweł Pogorzałek, Marek Puchowski, Cezary Rybiński, Marek Tynda** Produkcja: **Teatr Wybrzeże w Gdańsku** Premiera: **3 października 2025** Czas trwania: **135 minut, bez przerwy**

Inferno

Polski Konkurs

Reżyseria:
Katarzyna Chlebny

NASZA MAMA SINÉAD

Być może znacie ją z jej twórczości muzycznej – na przykład niezapomnianego *Nothing Compares 2 U*. A być może z buntowniczego gestu podarcia zdjęcia papieża – manifestacji sprzeciwu wobec przemocy Kościoła przeciwko dzieciom – która na lata zdominowała odbiór jej osoby jako kogoś niezrównoważonego i łaknącego uwagi. W *Naszej mamie Sinéad* Katarzyna Chlebny – aktorka, reżyserka i wokalistka, jedna z najbardziej wyrazistych postaci krakowskiej sceny – oddaje głos Sinéad O'Connor, artystycznej ikonie, która przez niektórych jest uważana za skandalistkę, a przez innych za prorokinię. Spektakl jest hołdem dla artystki, ale też jej portretem – opowieścią o życiu, które było twórcze i buntownicze, a jednocześnie naznaczone krzywdą i utratą.

W spektaklu usłyszymy największe przeboje lat dziewięćdziesiątych (samej O'Connor, ale też Prince'a czy Madonny), które pomogą opowiedzieć o tej niezwykłej postaci, która do dzisiaj elektryzuje swoją artystyczną osobowością i zawstydza bezkompromisową obroną własnych przekonań.

Scenariusz i reżyseria: **Katarzyna Chlebny** Scenografia i kostiumy: **Łukasz Błażejewski** Ruch sceniczny: **Karol Miękina** Kierownictwo muzyczne: **Paweł Harańczyk** Reżyseria światła: **Wojciech Kiwacz** Wizualizacje: **Ewa Kałat** Dźwięk: **Bogdan Czyszczan** Asystentka reżyserki: **Maria Jakubowska** Asystenci scenografa: **Artur Świetny, Emilia Sarga** Charakteryzacja: **Julia Kubacka** Obsada: **Katarzyna Chlebny, Marta Bizoń / Ewa Pająk, Dominik Nowak, Łukasz Szczepanowski, Jakub Kowalski, Igor Widomski, Barbara Frencer, Laura Szewczyk, Daniil Strilchyk, Brygida Ponikiewska** Produkcja: **Teatr Nowy Proxima** Premiera: **30 maja 2026** Czas trwania: **125 minut, bez przerwy**

Fot. Marcin Oliva x6

Inferno

Polski Konkurs

Reżyseria:
Katarzyna Kalwat

PULVERKOPF

Powieść Edwarda Pasewicza – wielowątkowa, intertekstualna, erudycyjna, łącząca elementy biograficzne i historyczne – wydawała się materiałem niemożliwym do scenicznej adaptacji. Trafiła jednak w ręce artystki, która wyspecjalizowała się w scenicznych esejach rozpościerających przed publicznością szerokie spektrum odniesień, pytań i kontekstów. Katarzyna Kalwat i współpracujący z nią adaptatorzy – autor powieści oraz Krzysztof Szekalski – w *Pulverkopf* zapraszają nas, byśmy razem z głównym bohaterem, Patrykiem Verhuntem, dokonali próby złożenia biografii z materii, która rozsypuje się w rękach. Los Patryka poznajemy od jego dzieciństwa i nastoletniości, którą przeżywał w wielokulturowym Międzyrzeczu, przez dorastanie do roli pisarza i zmaganie z aktem twórczym. Widzimy go też w egzystencjalnym splątaniu z kompozytorem Norbertem von Hannenheimem, którego tragiczny los reprezentuje pewną możliwość, ku której ciąży życie Verhunta – i z którą nieustannie się mierzy.

Pulverkopf jest więc biografią, na której odcisnęły się koszmary XX wieku, historią przekazywania z pokolenia na pokolenie wojennych traum, ale też próbą zrozumienia życia jednostki poprzez sztukę – opowieść, muzykę, performans. To monumentalne dzieło, którego skalę intelektualną dopełnia instalacyjna scenografia Aleksandry Wasilkowskiej, która stworzyła dla aktorów rozproszone terytorium gry – topografię pamięci głównego bohatera.

⟶»

Na podstawie *Pulverkopf* Edwarda Pasewicza Reżyseria: **Katarzyna Kalwat** Adaptacja: **Krzysztof Szekalski, Edward Pasewicz** Muzyka: **Fryderyk Lutyński** Scenografia: **Aleksandra Wasilkowska** Kostiumy: **Tasha Katsuba** Asystentka kostiumografki: **Kat Zhydovich** Współpraca choreograficzna: **Wojciech Grudziński** Światła: **Paweł Zabel** Charakteryzacja: **Joanna Chudyk** Obsada: **Wojciech Kalarus, Piotr Kaźmierczak, Barbara Krasińska, Denis Kudijenko, Fryderyk Lutyński, Hiroaki Murakami, Krzysztof Oleksyn, Jacek Poniedziałek, Karolina Rzepa, Bogusława Schubert, Alona Szostak** Koprodukcja: **Nowy Teatr i Teatr Polski w Poznaniu** Premiera: **9 kwietnia 2026** Czas trwania: **230 minut, z przerwą**

Sercem spektaklu jest kreacja Jacka Poniedziałka, który w roli Verhunta na zmianę organizuje i burzy świat wokół siebie. W jego roli ironia przeplata się z rozpaczą, a cielesny eksces z intelektualną dyscypliną.

Treści wrażliwe: doświadczenie I i II wojny światowej; przemoc wojenna, w tym wobec osób z chorobami psychicznymi; wykorzystywanie seksualne nieletnich w realiach wojennych.

W spektaklu występuje: seks, nagość, światło migające/stroboskopowe, palenie papierosów na scenie (papierosy ziołowe – sceniczne), wykorzystanie fragmentu pieśni nazistowskiej (w kontekście historycznym)

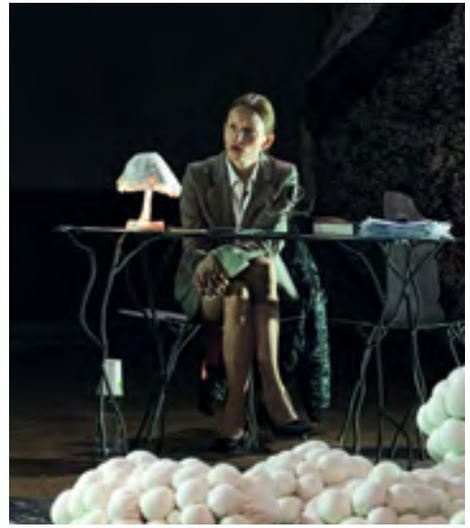

Fot. Maurycy Stankiewicz x6

Inferno

Polski
Konkurs

Reżyseria:
Weronika Szczawińska

STRACH PRZED LATANIEM

Spektakl błyskawicznie okrzyknięty rewelacją sezonu. Weronika Szczawińska i Piotr Wawer jr – duet twórczy znany z interesujących, konceptualnych spektakli przesyconych kulturowymi odniesieniami – tym razem zapraszają publiczność w dziką podróż za niesforną bohaterką. Jest nią Isadora Wing – postać z legendarnej feministycznej powieści Eriki Jong. Wing poznajemy, kiedy jako korespondentka jednej z amerykańskich gazet udaje się ze swoim drugim mężem na kongres psychoanalityków w Wiedniu. Przebieg podróży zakłóca jednak spotkanie z Adrianem – brytyjskim psychiatrą, z którym bohaterka wdaje się w romans. W kolejnych scenach poznajemy osoby z otoczenia Isadory, reprezentujące porządki, z którymi musi mierzyć się kobieta. Mamy więc matkę, która dla rodzicielstwa zrezygnowała z kariery artystycznej, siostrę, która uważa, że seksualność najlepiej wykorzystywać do celów reprodukcyjnych i przyjaciółkę, z którą Isadora przeżywała pierwsze erotyczne fascynacje.

W Isadorę Wing wciela się Marta Nieradkiewicz – aktorka teatralna i filmowa (znana m.in. ze *Zjednoczonych stanów miłości*, *Dzikich róż*, *Trzech miłości*), która na scenie TR stworzyła jedną z najbardziej energetycznych, żywych i dowcipnych postaci kobiecych widzianych ostatnio na polskich scenach. Jej Isadora nie jest figurą z feministycznego podręcznika. Jest bohaterką, która podąża za własnymi pragnieniami, walczy z własnymi ograniczeniami i daje nam posmak tego, czym może być wolność, kiedy

⟶»

się na nią odważymy. W *Strachu przed lataniem* widzimy staranne połączenie środków ruchowych (choreografia i współpraca reżyserska Alicji Czyczel), formalnych (scenografia Marty Szypulskiej) i konceptualnych. To spektakl zabawny i błyskotliwy – taki, który pokazuje feminizm przyjemności i wolności, a nie dogmatu.

Fot. Adrian Lach x4

Na podstawie powieści **Eriki Jong** Tłumaczenie: **Anna Dzierzgowska** Reżyseria: **Weronika Szczawińska** Adaptacja i dramaturgia: **Piotr Wawer jr** Choreografia, współpraca reżyserska, ruch sceniczny: **Alicja Czyczel** Scenografia i kostiumy: **Marta Szypulska** Współpraca scenograficzna i kostiumograficzna: **Natalia Dzierczykowska** Reżyseria świateł: **Monika Stolarska** Opracowanie muzyczne: **Julia Gadzina** Asystent reżyserki: **Piotr Piotrowicz** Inspicjentka: **Alicja Zalewska** Kierowniczka Produkcji: **Aleksandra Szklarczyk** Obsada: **Beata Bandurska, Rafał Maćkowiak, Aleksandra Matlingiewicz, Marta Nieradkiewicz, Filip Zaręba** Produkcja: **TR Warszawa** Premiera: **13 czerwca 2026** Czas trwania: **105 minut, bez przerwy**

Inferno

Polski Konkurs

Reżyseria:
Jędrzej Piaskowski

STRACH ZŻERA DUSZĘ

Emi i Ali łączy miłość niemożliwa. Niemożliwa, bo dwie kobiety w relacji romantycznej ciągle pozostają w Polsce sensacją, która budzi sprzeciw, a nawet zgorszenie. Niemożliwa, bo Emi to polska wdowa, starsza kobieta, która żyje sama po tym, jak jej dzieci założyły własne rodziny, a Ali to młoda imigrantka z Ukrainy, która sukcesem biznesowym przykrywa samotność i poczucie niestabilności. Violetta Smolińska w roli Emi i Nina Batovska – jedna z najciekawszych aktorek teatralnych młodego pokolenia – w roli Ali tworzą magnetyczny sceniczny duet, którego siła wynika z dopracowania indywidualnych kreacji. Poprzez ich relację Jędrzej Piaskowski i Hubert Sulima – duet artystyczny, który konsekwentnie wprowadza na polskie sceny perspektywy mniejszościowe – pokazują, w jaki sposób polityka wkracza w sferę prywatności i jak strach przed innością i nienawiść do niej odciskają się na indywidualnych losach. *Strach zżera duszę* to spektakl o miłości, ale też o nienawiści i politycznej kapitalizacji społecznych niepokojów.

Scenariusz powstał z inspiracji twórczością niemieckiego reżysera filmowego Rainera Wernera Fassbindera, który w swojej twórczości portretował osoby z marginesu i wydobywał napięcia istniejące pod powierzchnią codzienności. Przedstawienie Piaskowskiego i Sulimy to żywa, znacząca politycznie wypowiedź, która pokazuje, że miłość może stać się bronią przed przemocą i dyskryminacją. Poruszając problemy społeczne, twórcy nie rezygnują

⟶»

z humoru i drapieżnej, kampowej estetyki, którą do scenografii i kostiumów wprowadzili Anna Maria Kaczmarska, Mikołaj Małej i Rafał Domagała.

W spektaklu wykorzystywane są dym i głośna muzyka. Używane są wulgaryzmy, prezentowana jest nagość.

Reżyseria: **Jędrzej Piaskowski** Tekst i dramaturgia: **Hubert Sulima** Koncepcja: **Jędrzej Piaskowski, Hubert Sulima** Scenografia: **Anna Maria Karczmarska, Mikołaj Małek** Kostiumy: **Rafał Domagała** Światło: **Klaudyna Schubert** Muzyka: **Jacek Sotomski** Asystent scenografa: **Kacper Łyszczarz** Sufler/inspicjent: **Anna Kandziora** Realizacja światła i wideo: **Bartłomiej Sowa, Krzysztof Woźniak** Realizacja dźwięku: **Mirosław Witek** Kierownictwo produkcji: **Małgorzata Długowska-Błach** Kierownik techniczny produkcji: **Maciej Rokita** Asystentka produkcji: **Dorota Damec-Hanulak** Obsada: **Nina Batovska, Dorota Chaniecka, Alina Chechelska, Andrzej Dopierała, Paweł Kruszelnicki, Violetta Smolińska, Kateryna Vasiukova, Maksym Tatarchuk** Produkcja: **Teatr Śląski im. St. Wyspiańskiego w Katowicach** Premiera: **19 września 2025** Czas trwania: **140 minut, bez przerwy**

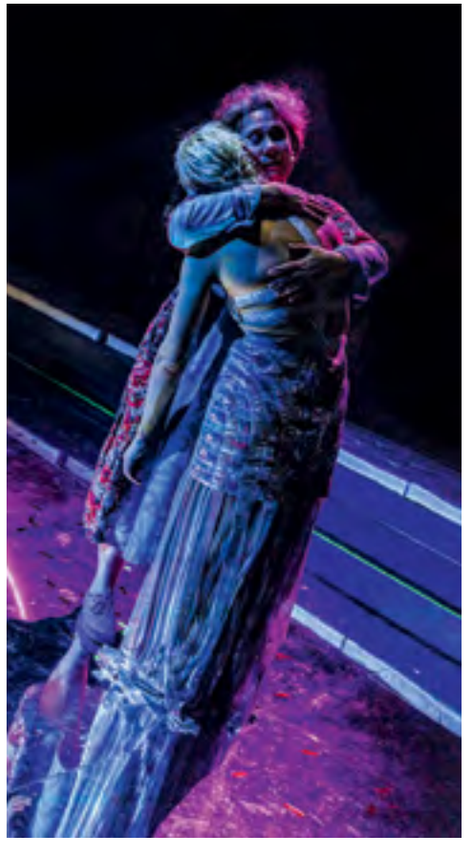

Fot. Przemysław Jendroska x4

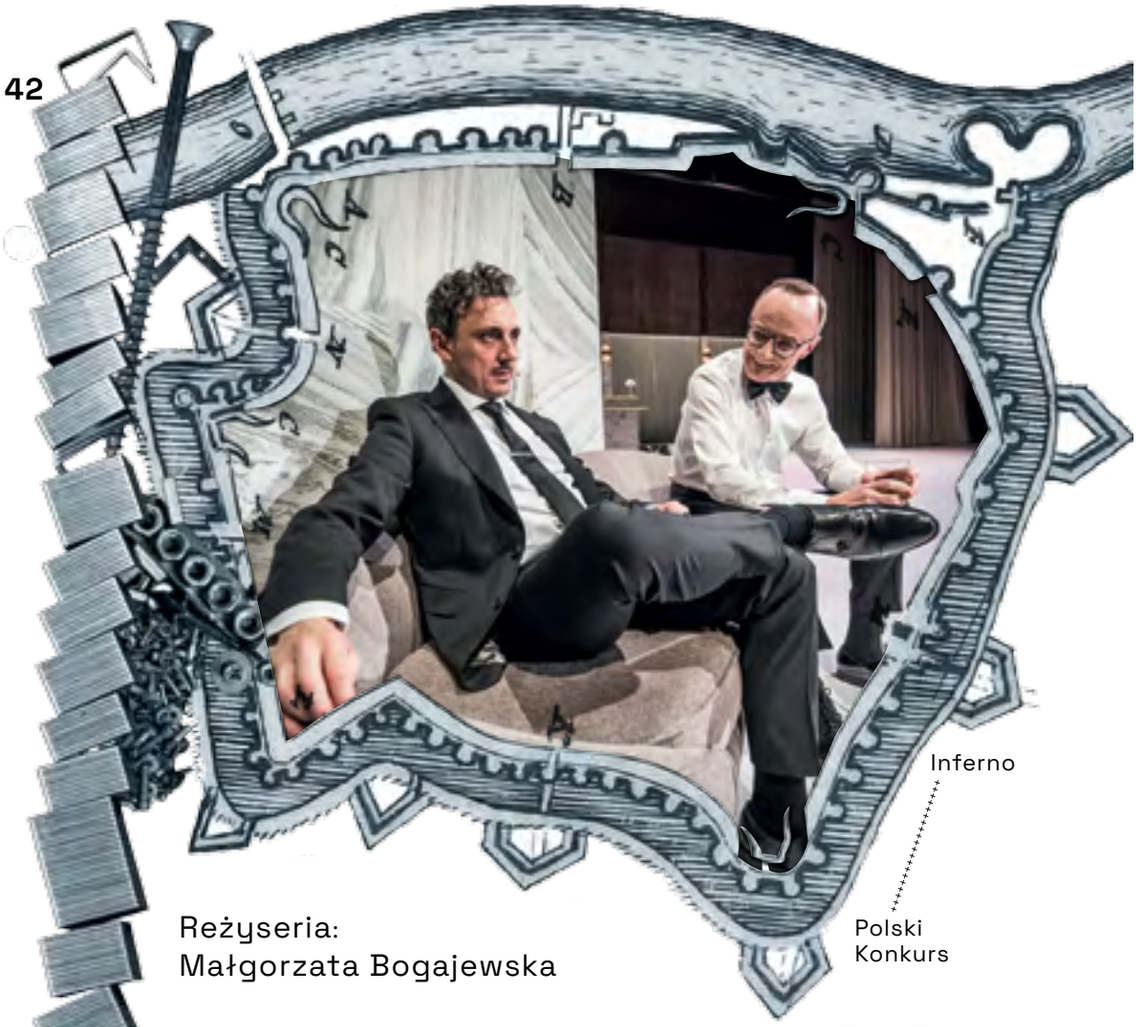

Inferno

Polski Konkurs

Reżyseria:
Małgorzata Bogajewska

UROCZYSTOŚĆ

To mogła być kolejna rodzinna kolacja, podczas której wszyscy odgrywaliby przypisane sobie role, dążąc przy tym do tego, żeby nikomu nie sprawiać dyskomfortu. To mogłoby być kolejne spotkanie, podczas którego niesubordynacja dzieci nie rzuciłaby nawet cienia na dobre samopoczucie patriarchy. A jednak Christian zadecydował inaczej. *Uroczystość* zaczyna się od trzęsienia ziemi – oto zamiast jubileuszowej przemowy, syn wygłasza oskarżenie wobec ojca i wyjawia głęboko skrywane tajemnice rodziny, która do tej pory uporczywie dążyła do podtrzymania dobrego wizerunku. Spektakl Małgorzaty Bogajewskiej, która wyreżyserowała go na siedemdziesięciolecie nowohuckiego teatru, powstał na podstawie słynnego filmu Thomasa Vinterberga *Festen*, który do tej pory jest jednym z najbardziej emocjonujących dzieł dotyczących pedofilii i przemocy w rodzinie. Można też czytać go jako tragedię, w której obserwujemy przemianę losu jednostek, ich dążenie do prawdy i upadek pod ciężarem win.

W *Uroczystości* na scenie widzimy prawie cały zespół Ludowego. Główne dramatyczne napięcie wytwarza się między postaciami Helge Klingenfeldta i jego syna Christiana, których grają znakomici Piotr Pilitowski i Piotr Franasowicz, ale Bogajewska dąży tutaj nie tylko do stworzenia wiarygodnych portretów psychologicznych jednostek, ale też pokazania mechanizmów, które rządzą wspólnotami i doprowadzają do ich upadku. Przyglądając się rodzinie, reżyserka pokazuje, w jaki sposób rodzą się

⟶»

i rozwijają społeczne patologie, a pod pozorem elegancji, pieniędzy i dobrych obyczajów skrywają się przemoc, alkoholizm i rasizm.

Spektakl zawiera treści o tematyce dotyczącej przemocy seksualnej – pedofilii. W spektaklu w charakterze rekwizytu używane są cygara.

Fot. Jeremi Astaszow x4

Na podstawie scenariusza Thomasa Vinterberga i Mogensa Rukova Adaptacja sceniczna: **Bo hr. Hansen** Przekład: **Elżbieta Frątczak-Nowotny** Reżyseria: **Małgorzata Bogajewska** Scenografia i kostiumy: **Justyna Elminowska** Muzyka: **Bartłomiej Woźniak** Choreografia: **Maćko Prusak** Reżyseria światła: **Dariusz Pawelec** Improwizacje muzyczne: **Antoni Włosowicz** Współpraca dramaturgiczna: **Piotr Franasowicz, Tadeusz Łomnicki** Asystentka reżysera: **Marta Bizoń** Asystentka dramaturga: **Inka Budzianowska** Asystentka scenografki: **Emilia Sarga** Inspicjentka: **Anita Wilczak-Leszczyńska** Suflerka: **Martyna Rezner** Obsada: **Piotr Pilitowski, Marta Bizoń, Piotr Franasowicz, Patryk Palusiński, Justyna Litwic, Roksana Lewak, Vitalik Havryla, Karol Polak, Kajetan Wolniewicz, Małgorzata Krzysica, Maria Chojnacka, Antoni Włosowicz, Paweł Kumięga, Ryszard Starosta, Michalina Dworzaczek, Piotr Piecha, Tadeusz Łomnicki, Małgorzata Kochan, Jacek Wojciechowski, Jagoda Pietruszkówna, Krzysztof Górecki, Barbara Szałapak, Julia Bednarska / Karina Krychun, Grzegorz Postrożny, Zbigniew Antczak, Krzysztof Galski, Adrian Gorczyca, Jan Kwas, Krystian Stanecki, Wiesław Stolarz, Dawid Tomczyk, Kacper Windak** Produkcja: **Teatr Ludowy w Krakowie** Premiera: **6 grudnia 2026** Czas trwania: **150 minut, bez przerwy**

Inferno

Polski Konkurs

Reżyseria:
Klaudia Hartung-Wójciak

WICHROWE WZGÓRZA. LOVE TO DIE

Trudno się oprzeć historiom o miłości, nawet jeśli historie te nie mają dobrego zakończenia albo jeśli wydarzyły się tylko w wyobraźni. *Wichrowe wzgórza. Love To Die* Klaudii Hartung-Wójciak to spektakl, w którym jest miejsce właśnie dla tych miłości trudnych do opowiedzenia: niespełnionych, nieszczęśliwych, utraconych. Punktem wyjścia dla reżyserki jest list do ukochanego, który znalazła w wysłużonym tomie powieści Emily Brontë, której wierną czytelniczką była jej babcia, Irena Wójciak. Aktorzy i aktorki bydgoskiego zespołu opowiadają publiczności własne miłosne perypetie, a to wszystko przeplatane jest queerowo przepisanymi wątkami z *Wichrowych wzgórz*, które pod wpływem niedawnej filmowej adaptacji w reżyserii Emmerald Fennell przeżywają renesans popularności.

Wichrowe wzgórza. Love To Die to teatr łączący eksperymentalne środki formalne z emocjonalną prawdą, która silnie rezonuje z publicznością. Opowiadane ze sceny historie mają wymiar intymnego wyznania, z kolei odgrywane przez aktorów w kostiumach z epoki epizody z powieści rozładowują napięcie i pozwalają wyobrazić sobie nowe warianty znanych scenariuszy miłości Katy i Heathcliffa. W pamięć zapada na długo warstwa wizualna spektaklu. Scenografka Wiktoria Walendzik stworzyła przestrzeń umowną, a jednocześnie wyrazistą formalnie. Podskórny rytm tej produkcji nadaje bijące na scenie wielkie, sztuczne serce – narząd, który kojarzymy z miłością, tutaj jawi się jako coś groźnego, tajemniczego, a nawet odrażającego.

⟶»

W spektaklu wykorzystywane są napisy sceniczne, które stanowią integralną część narracji i wymagają aktywnego czytania przez widza. Osoby z problemami wzroku zachęcamy do zabrania okularów.

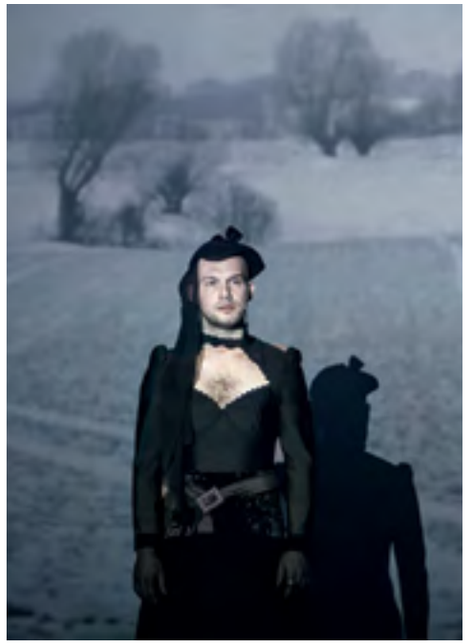

Fot. Natalia Kabanow x5

Spektakl inspirowany powieścią **Emily Jane Brontë** Reżyseria, scenariusz: **Klaudia Hartung-Wójciak** Kostiumy: **Hanka Podraza** Scenografia: **Wiktoria Walendzik** Światła: **Jędrzej Jęcikowski** Wideo: **Wera Englot** Konsultacje wokalne: **Bartek Lisik** Sound Design / opracowanie muzyczne: **Bartłomiej** Chmara realizatorzy: **Daniel Dera, Daria Główczyńska, Alicja Kordalska** Producentka: **Magdalena Niedźwiecka** Inspicjent, asystent reżyserki: **Adam Pakieła** Obsada: **Anja Bieżyńska, Karol Franek Nowiński, Emilia Piech, Michalina Rodak, Michał Surówka, Małgorzata Trofimiuk, Adam Pakieła** Animatronika i efekty praktyczne: **Mirek "stanlej" Stanek** Asystent: **Kajetan Wójcik** Konsultacja sztuk: **shihan Artur Wilento 6 dan** Konsultacja w zakresie działań kardiochirurgicznych: **dr n. med. Remigiusz Tomczyk** Łuczniczka sportowa: **Justyna Dziedzic-Wińska** Konsultacja choreograficzna: **Karol Franek Nowiński** Produkcja: **Teatr Polski w Bydgoszczy** Premiera: **13 marca 2026** Czas trwania: **100 minut, bez przerwy**

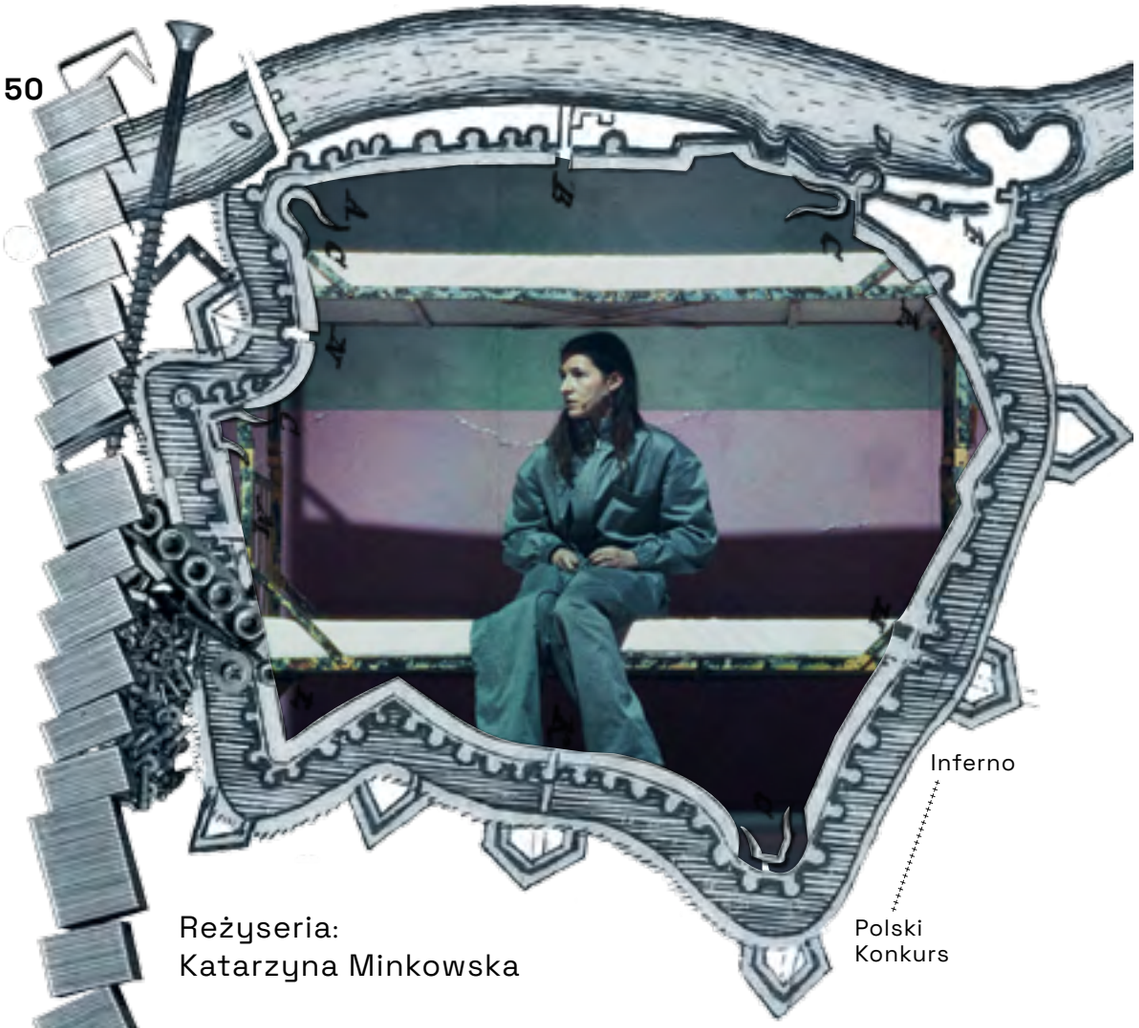

Inferno

Polski Konkurs

Reżyseria:
Katarzyna Minkowska

WSZYSCY JESTEŚMY BELÉN

Jak to się stało, że imię młodej Argentynki można było usłyszeć na ulicach całego świata? Kiedy Belén trafiła do szpitala, w którym poroniła, nie wiedziała, że wydarzenie to najpierw poskutkuje oskarżeniem jej o dokonanie aborcji i więzieniem, a później powstaniem międzynarodowego ruchu na rzecz uwolnienia jej i zniesienia praw uniemożliwiającym kobietom decydowanie o własnym zdrowiu i reprodukcji. Książka Any Eleny Correi, którą na scenę zaadaptowała Martyna Wawrzyniak, a wyreżyserowała Katarzyna Minkowska, opowiada historię tej dziewczyny i ruchu zainicjowanego przez jej obrończynię. Olsztyński spektakl łączy elementy teatru dramatycznego i dokumentalnego, musicalu, filmu i wykładu performatywnego. Historia opowiadana jest poprzez emocje bohaterów, ale też opresyjny język prawa, a w końcu poprzez dynamikę międzynarodowego ruchu, który narodził się dzięki Belén. To teatr emocji, ale też krytyki i diagnozy społecznej. Widać tu siłę olsztyńskiego zespołu aktorskiego, który potrafi łączyć budowanie wyrazistych ról z podtrzymywaniem żywego kontaktu z publicznością, która zostaje włączona we wspólnotę sprzeciwu, walki i świętowania odniesionego zwycięstwa. A tytułowe hasło jest wyrazem empatii i solidarności we wspólnej walce.

Minkowska – tegoroczna laureatka Paszportu „Polityki” w kategorii „Scena” – przywozi na Boską Komedię spektakl, który cieszy się niesłabnącym zainteresowaniem i entuzjazmem olsztyńskiej publiczności i już zaczął

⟶

festiwalową drogę. *Wszyscy jesteśmy Belén* to teatr, który łączy aktualną wypowiedź polityczną z atrakcyjną, urozmaiconą formą artystyczną. Energia społecznej zmiany staje się tutaj energią sceny.

W spektaklu występuje głośna muzyka, sztuczna krew, treści dotyczące poronienia.

Spektakl na podstawie książki Any Eleny Correi Przekład: **Maja Gańczarczyk** Adaptacja i dramaturgia: **Martyna Wawrzyniak** Reżyseria: **Katarzyna Minkowska** Scenografia: **Łukasz Mleczak** Kostiumy: **Jola Łobacz** Muzyka: **Wojciech Frycz** Choreografia: **Krystyna Lama Szydłowska** Reżyseria świateł: **Jędrzej Jęcikowski** Wideo i multimedia: **Janusz Szymański** Asystent kompozytora: **Maciej Synowiec** Asystent reżyserki: **Radosław Hebal** Inspicjentka: **Agata Żuczkowska** Obsada: **Marzena Bergmann, Maciej Cymorek, Milena Gauer, Agnieszka Giza-Gradowska, Radosław Hebal, Marcin Kiszluk, Aleksandra Kolan, Barbara Prokopowicz, Wojciech Rydzio, Agnieszka Rajda, Olga Berkowicz, Maria Błażewicz, Hanna Bruzi, Kamila Dudek, Zuzanna Łaba, Kacper Pastuła, Joanna Rose, Magdalena Samociuk, Martyna Smoter** Produkcja: **Teatr im. S. Jaracza w Olsztynie** Premiera: **28 listopada 2025** Czas trwania: **190 minut, z przerwą**

Fot. Michał Mazurek x4

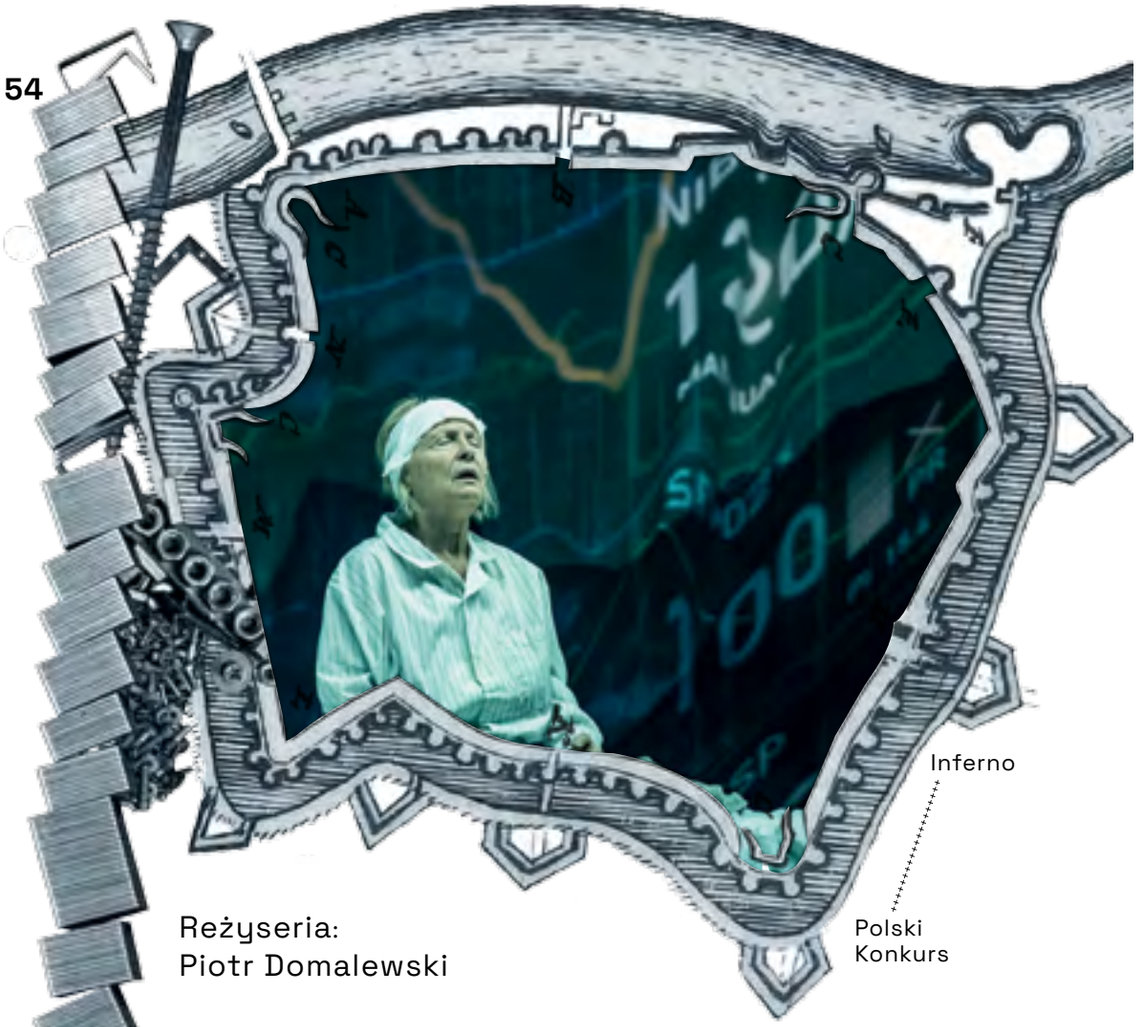

Inferno

Polski Konkurs

Reżyseria:
Piotr Domalewski

ZAMKNIJ OCZY NEL.
W PUSTYNI I W PUSZCZY – EPILOG

To spektakl opowiadający historię bliską ludzkiemu doświadczeniu. Spektakl o rodzinie, który pokazuje ją w całej złożoności i trudzie, jaki wiążę się z byciem jej częścią. Jest to w końcu spektakl o momencie, w którym dziecko musi przejąć opiekę nad rodzicem – o tej zamianie miejsc, która często przynosi głęboki, egzystencjalny wstrząs.

Piotra Domalewskiego do tej pory poznaliśmy przede wszystkim jako reżysera filmów odnoszących sukcesy frekwencyjne i festiwalowe – *Cichej nocy* (2017), *Hiacynta* (2020) i *Ministrantów* (2025). *Zamknij oczy Nel. W pustyni i w puszczy – epilog* jest jego debiutem teatralnym, a jednocześnie spektaklem wyjątkowo dojrzałym, bogatym artystycznie i głębokim fabularnie oraz psychologicznie. W jego centrum znajduje się historia Stasia (Filip Perkowski), który staje się głównym opiekunem Matki (wybitna Dorota Pomykała) po tym, jak kobieta w wyniku upadku i urazu głowy zapada na demencję. Częściową utratę pamięci Matka rekompensuje sobie obsadzeniem osób, którymi jest otoczona, w rolach postaci ze swojej ulubionej powieści – *W pustyni i w puszczy*. Dzieci uczą się wykorzystywać książkę jako pomost umożliwiający komunikację z matką, odkrywają też na nowo siebie w relacji z nią i sobą nawzajem.

Twórcy, przywołując na scenie książkę Sienkiewicza, nie zrezygnowali z zawarcia w spektaklu wątków krytycznych wobec niej. *W pustyni i w puszczy* czytane dzisiaj zdradza swoje uwikłanie w kolonializm, rasizm

⟶»

i imperializm. Domalewskiego nie interesują jednak akademickie analizy literackie. W krakowskim spektaklu udaje mu się pokazać, w jaki sposób wpajane nam w procesie edukacji wzorce kulturowe wpływają na nasz sposób postrzegania siebie i relacje z bliskimi i jak kształtują naszą wyobraźnię – pragnienia i cele, które sobie stawiamy.

Fot. HaWa x5

Tekst i reżyseria: **Piotr Domalewski**
Dramaturgia: **Krzysztof Zygucki**
Scenografia i kostiumy: **Arek Ślesiński**
Choreografia: **Katarzyna Sikora**
Wideo: **Natan Berkowicz**
Muzyka: **Wojtek Urbański**
Reżyseria światła: **Rafał Paradowski**
Asystent reżysera i inspicjent: **Krzysztof Sokołowski** Sufler: **Tomasz Dzierwa**
Obsada: **Katarzyna Krzanowska, Dorota Pomykała, Paulina Puślednik, Dorota Segda, Bolesław Brzozowski, Zbigniew Kosowski, Radosław Krzyżowski, Michał Majnicz, Grzegorz Mielczarek, Filip Perkowski, Błażej Peszek Przemysław Przestrzelski, Jacek Romanowski** Produkcja: **Narodowy Stary Teatr w Krakowie** Premiera: **23 stycznia 2025** Czas trwania: **180 minut, z przerwą**

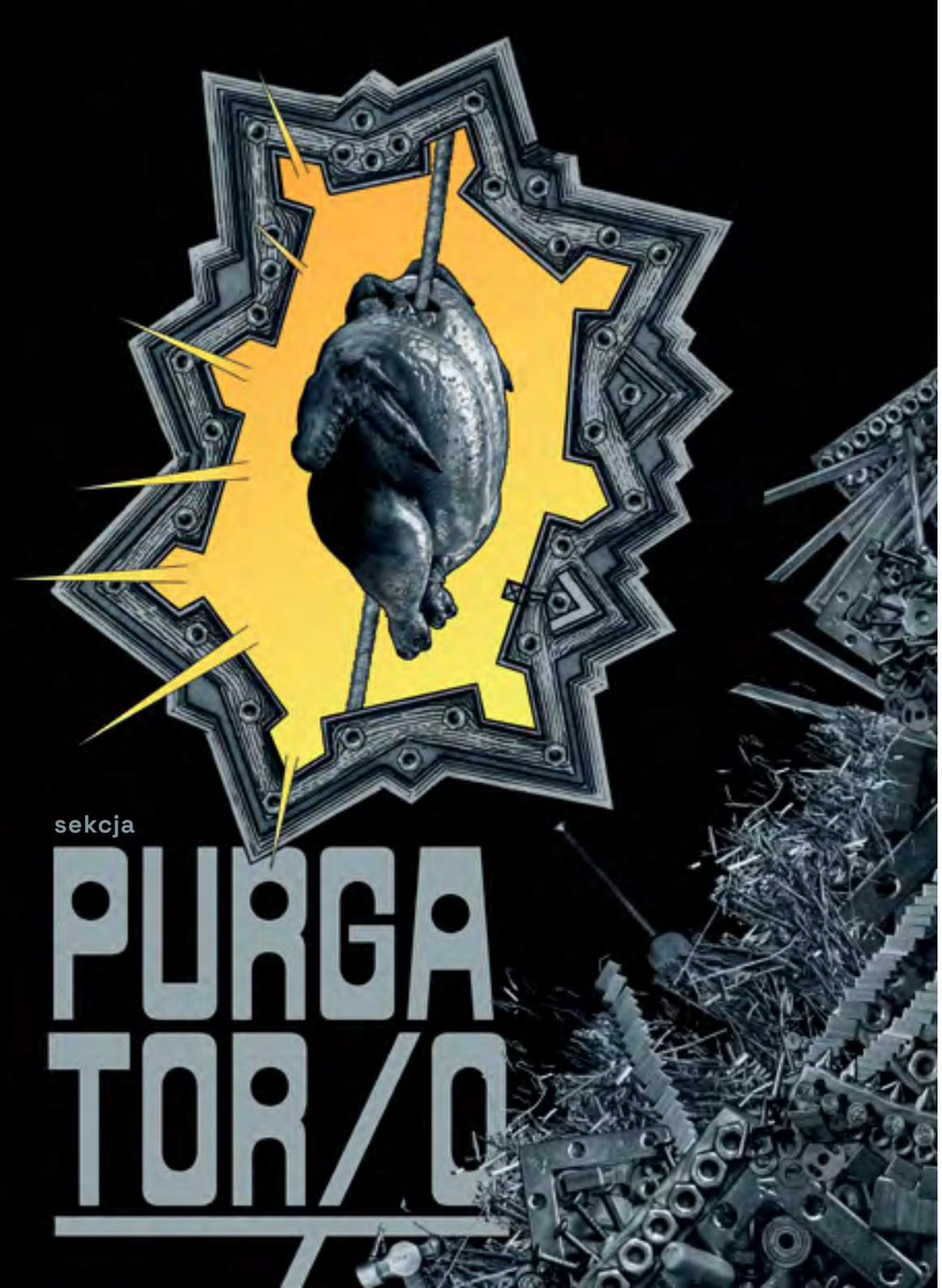

W Purgatorio jak co roku zakotłują się spektakle mistrzowskie, zagraniczne produkcje, nowa choreografia i zaskakujące projekty kameralne. To sekcja festiwalu, po której można poruszać się różnymi ścieżkami, a i zgubienie się pomiędzy nimi na pewno przyniesie ciekawe odkrycia.

Bez wątpienia wielkimi wydarzeniami będą dwa spektakle Krystiana Lupy: *Wycinka*, która powraca na Boską Komedię po dwunastu latach oraz *Czarodziejska góra* – monumentalna inscenizacja powieści Tomasza Manna wyreżyserowana przez Lupę w Wilnie. Krzysztof Warlikowski, którego spektakle są niezmiennie najbardziej obleganymi wydarzeniami festiwalu, pokaże na boskiej *Europę* – spektakl podejmujący trudny dialog z dziedzictwem splecionych ze sobą kultury i przemocy. Nie zawiodą się ci, którzy po ubiegłorocznym pokazie *Roku, w którym nie było lata* zatęsknili za Florentiną Holzinger. Artystka tym razem przywiezie do Krakowa *Tanz* – transgresyjne widowisko, w którym balet łączy się z cyrkiem i radykalnym performansem. Kolejnym zagranicznym spektaklem festiwalu jest *Między nami dobrze jest* – uwielbiany przez polską publiczność dramat Doroty Masłowskiej w wersji chińskiej przywiezie z Pekinu artystka teatralna Wei Jia.

W nurt międzynarodowy wpisuje się również festiwalowa premiera – *Sto spojrzeń* w reżyserii chińskiego artysty interdyscyplinarnego Choy Ka Faia – którą obejrzymy w pierwszych dniach festiwalu.

INDEKS TYTUŁÓW

Czarodziejska góra — Krystian Lupa — Jaunimo Teatras w Wilnie

Czekając na barbarzyńców — Bartosz Szydłowski — Teatr Łaźnia Nowa

Czyste — Ramona Nagabczyńska — Pawilon Tańca i Innych Sztuk Performatywnych

Europa — Krzysztof Warlikowski — Nowy Teatr w Warszawie Koprodukcja + Théâtre de Liège

Krzyżacy — Jan Klata — Teatr im. Stefana Jaracza w Olsztynie

Mała empiria — Anna Ilczuk — STUDIO teatrgaleria

Między nami dobrze jest — Wei Jia — Fengchao Theatre (Pekin)

Piramida zwierząt — Michał Borczuch — Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie

Requiem dla snu — Jakub Skrzywanek — STUDIO teatrgaleria + Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie

Sto spojrzeń — Choy Ka Fai — Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie + Instytut im. Adama Mickiewicza

Tanz — Florentina Holzinger — Sophiensæle (Berlin) + Spirit i Tanzquartier Wien

Wycinka Holzfällen — Krystian Lupa — Teatr Polski we Wrocławiu

Zapętlona — Krystyna Janda — Teatr Polonia

Tędy idzie młodość! Spektakle dyplomowe prezentowane w nurcie Paradiso niesie energia świeżych absolwentów i absolwentek kierunków aktorskich, ale też artystyczna wizja znanych publiczności artystów i artystek teatru. W tym roku w Paradiso zobaczymy spektakle w reżyserii Pawła Miśkiewicza, Zdenki Pszczołowskiej, Katarzyny Deszcz, Artiego Grabowskiego i Anny Obszańskiej.

INDEKS TYTUŁÓW

Czarodziejska góra. Wykasływanie — Anna Obszańska — Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie, filia w Bytomiu

DICENG — Arti Grabowski — Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego

Festen — Katarzyna Deszcz — Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego

Magiczna rana — Paweł Miśkiewicz — Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie

Wściekłe suki — Zdenka Pszczołowska — Studio Sztuki Teatralno-Aktorskiej STA

Kolejne ogłoszenia programowe wkrótce!

Szczegóły na stronie:
boskakomedia.pl

Broszura programowa

Wydawca
Teatr Łaźnia Nowa

Teksty
Zuzanna Berendt

Redakcja i korekta
Łukasz Kolender

Projekt graficzny
Victor Soma

Skład graficzny
Anna Prusiewicz,
Renata Surowiec
Pracownia graficzna dolasu

Współpraca
Maja Kuczmińska

ORGANIZATOR

Kraków

ŁAŹNIA NOWA

PARTNER STRATEGICZNY

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

INSTYTUT ADAMA MICKIEWICZA

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury – państwowego funduszu celowego.

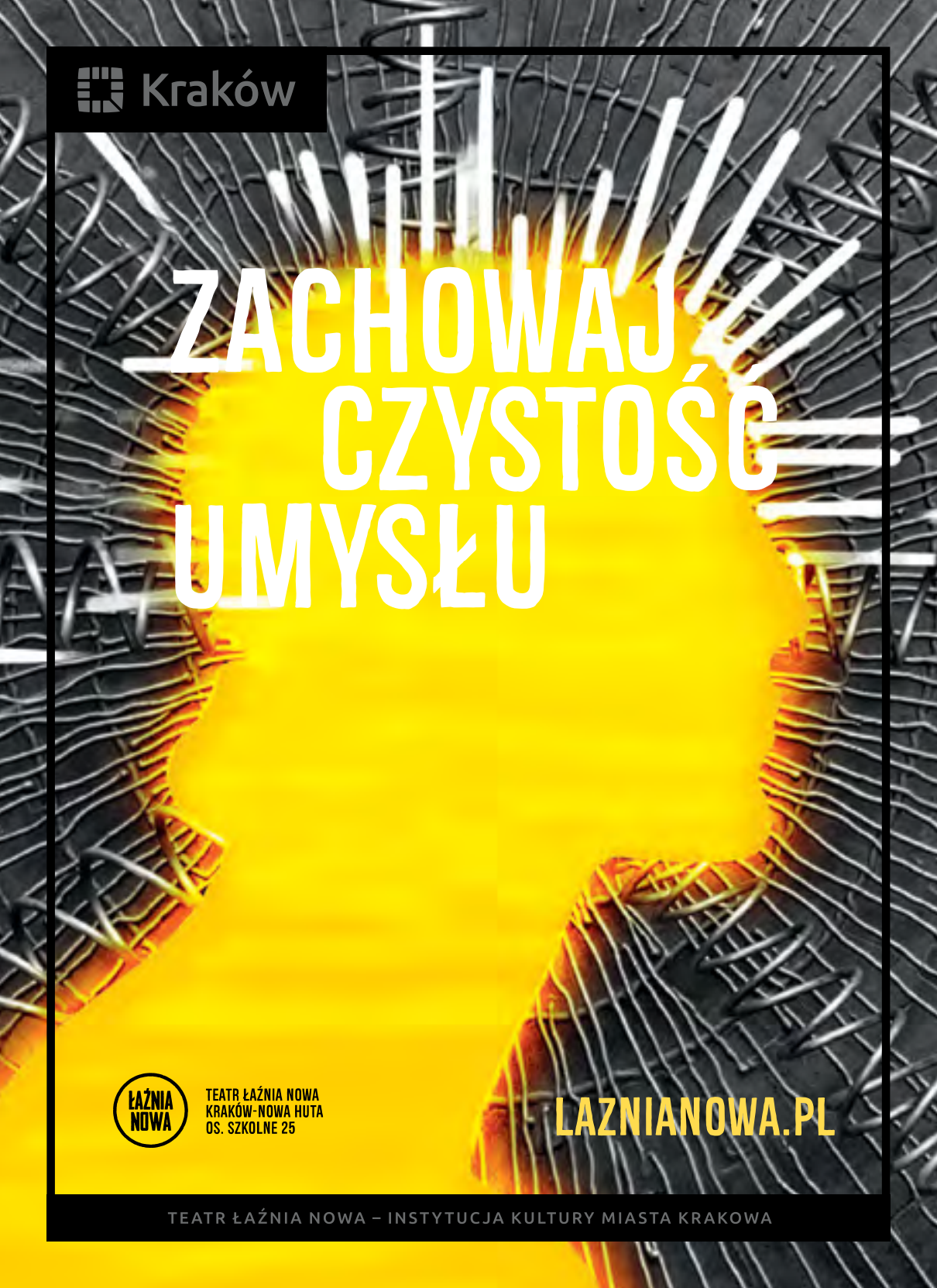
Kraków
ZACHOWAJ CZYSTOŚĆ UMYSŁU
ŁAŹNIA NOWA
TEATR ŁAŹNIA NOWA
KRAKÓW-NOWA HUTA
OS. SZKOLNE 25
LAZNIANOWA.PL
TEATR ŁAŹNIA NOWA – INSTYTUCJA KULTURY MIASTA KRAKOWA